

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

ВЕРНОСТ ЈЕВАНЂЕЉУ У СВЕТУ КОЈИ СЕ МЕЊА

Када престане потреба да постанемо неко

Постоји необичан парадокс у човековој потрази за унутрашњом слободом: можемо толико желети да се ослободимо сопствених терета да од самог ослобађања направимо нови терет.

Носимо успомене, страхове, очекивања, слике о себи и потребу да контролишемо живот. У једном тренутку схватимо колико нас све то умара и кажемо себи: „Морам да пустим.“ Али управо тада може настати нова замка. Појављује се ново „ја“ — оно које покушава да буде смиренције, свесније, духовније и слободније.

И борба се наставља, само под другим именом.

Не морамо победити себе

Велики део нашег унутрашњег немира настаје из претпоставке да између нас и пуноће живота постоји препрека коју морамо уклонити.

Зато покушавамо да поправимо себе.

Да будемо мање љути. Мање уплашени. Мање везани за прошлост. Да више опраштамо, мање осуђујемо, будемо присутнији и коначно пронађемо мир.

Све су то разумљиве и често корисне тежње. Проблем настаје када поверујемо да ћемо тек на крају тог процеса постати достојни мира.

Тада живот постаје пројекат самоусавршавања без завршетка.

А можда нам није потребан савршенији човек.

Можда нам је потребна другачија слика о томе шта значи бити човек.

Идентитет који стално мора нешто да доказује

Од најранијих година учимо да себе описујемо причама:

„Ја сам успешан.“

„Ја сам неуспешан.“

„Ја сам снажан.“

„Ја сам повређен.“

„Ја сам онај који је преживео.“

„Ја сам особа која мора све да држи под контролом.“

Те приче нису нужно лажне. Оне могу садржати много истине о нашем искуству. Али ниједна од њих није довољно велика да обухвати читаво људско биће.

Проблем почиње када своју причу почнемо да сматрамо својим коначним идентитетом.

Тада свака промена постаје претња.

Морамо бранити своју слику о себи, доказивати своју вредност и одржавати представу да знамо куда идемо.

А живот се ретко понаша према нашим сценаријима.

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

Чак и духовност може постати нови его

Постоји нарочито суптилна верзија исте замке.

Човек може одбацити потребу за статусом, новцем или друштвеним признањем, а затим изградити идентитет око сопствене „духовности“.

Сада више не жели да буде успешнији од других.

Жели да буде свеснији.

Пробуђенији.

Мање везан.

Више присутан.

И неприметно се враћамо на исто место: вредност човека поново зависи од тога колико је напредовао.

Чак и понизност може постати разлог за понос.

Чак и одрицање може постати нешто чиме доказујемо ко смо.

Зато права унутрашња промена можда није ствар стварања бољег идентитета, већ постепеног схватања да ниједан идентитет не може потпуно дефинисати оно што јесмо.

„Пуштање“ није насиље над собом

Када кажемо да нешто треба пустити, лако замишљамо унутрашњу операцију: пронаћи

страх, бол или везаност, ухватити их и избацити из себе.

Али покушајте силом да не мислите на нешто што вас мучи.

Најчешће ћете управо о томе мислити још више.

Исто важи за многе емоције. Што очајније захтевамо од себе да престанемо да будемо тужни, љути или уплашени, то више пажње дајемо управо ономе од чега покушавамо да побегнемо.

Можда зато пуштање није активно одбацивање.

Понекад је пуштање једноставно — престанак држања.

Постоји велика разлика између:

„Ово не сме бити у мени.“

и

„Ово је сада у мени, али не мора заувек одређивати ко сам.“

У другој реченици постоји простор.

А управо у том простору почиње слобода.

Милост претходи нашем успеху

Једна од најдубљих идеја вере јесте да човек није вољен тек када постане довољно добар.

Љубав долази пре преображаја.

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

Милост није медаља коју добијамо када завршимо унутрашњи посао. Она је оно што омогућава да тај посао уопште почне.

То потпуно мења начин на који посматрамо себе.

Не морамо панично конструисати бољу верзију сопственог бића да бисмо заслужили прихватање.

Можемо расти зато што смо прихваћени, а не да бисмо били прихваћени.

Можемо признати слабост без самопрезира.

Можемо променити мишљење без осећаја да смо изгубили себе.

Можемо рећи „не знам“ без страха да смо због тога мање вредни.

Таква слобода не производи пасивност. Напротив, она омогућава здравију промену, јер више не покушавамо да се мењамо из мржње према ономе што тренутно јесмо.

Предаја није одустајање

Предаја се понекад погрешно схвата као дизање руку од живота.

Али постоји велика разлика између пасивности и поверења.

Пасивност каже:

„Ништа није важно.“

Предаја каже:

„Не могу све да контролишем, али могу верно одговорити на оно што је данас преда мном.“

И даље доносимо одлуке. И даље исправљамо неправду. И даље учимо, радимо, волимо, постављамо границе и преузимамо одговорност.

Само престајемо да живимо као да опстанак читавог света зависи од наше способности да све држимо под контролом.

Можда циљ није бекство из људскости

Не морамо постати бића без мисли, жеља, туге или страха.

Можда зрелост изгледа много обичније.

Бити потпуно присутан док пијемо јутарњу кафу.

Саслушати некога без припремања одговора.

Признати грешку.

Опростити када можемо.

Поставити границу када морамо.

Плакати када боли.

Смејати се без осећаја кривице.

Застати пред лепотом света који није наш производ и који не можемо поседовати.

Светост можда није удаљавање од људскости, већ њено дубље прихватање.

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

Свето је већ овде

И на крају остаје — ово

Можда не постоји коначна верзија нас коју
ћемо једног дана завршити.

Бићемо људи у настајању — са успоменама,
противречностима, ранама, љубављу и надом.

Али не морамо чекати крај тог процеса да
бисмо живели.

Постоји овај тренутак.

Овај дах.

Човек преко пута нас.

Сунце које залази без наше помоћи.

Свет који не морамо потпуно разумети да
бисмо га волели.

И можда најдубља слобода почиње управо када
престанемо да питамо:

„Шта још морам да постанем да бих коначно
био целовит?“

и почнемо да откривамо нешто једноставније:

Нисмо позвани да побегнемо од живота да
бисмо пронашли свето. Позвани смо да
откријемо свето усред живота који је већ овде.

Нисмо позвани да побегнемо од живота да
бисмо пронашли Бога. Исус нам показује Бога
усред свакодневице — за столом, на путу, међу
рањенима, одбаченима и онима којима је
потребна љубав.

Често чекамо неки бољи тренутак: када будемо
мирнији, духовнији, када решимо проблеме. А
Бог нас сусреће управо сада, усред несавршеног
живота који већ живимо.

Свето се открива када волимо, опраштамо,
делимо хлеб, примећујемо усамљеног и устајемо
против неправде. Царство Божје није само
обећање далеке будућности — оно постаје
видљиво тамо где љубав добија тело.

Зато питање није: „Како да побегнем одавде и
пронађем Бога?“

Питање је:

„Боже, где си већ присутан у овом мом дану?“

Можда ћемо тада открити да свето није далеко.

Бог нас не чека негде изван живота. Он нам
долази у сусрет управо у животу који је већ
овде.